

Yvonne Hoffman:

Ur *Pojken i dimman* (2006)

När jag nästa gång tittade ner mot havet hade dimman kommit i land.

Jag tycker om dimma. Jag tycker om när färgerna blir milda och när också ljuden dämpas. Jag tycker om att vakna när dimman ännu ligger och de första solstrålarna lyser på spindelväv som glittrar i träden eller ligger som slöjor över buskar och ris på marken. Det är sådana morgnar man är övertygad om att det har varit småfolk i farten över natten.

I vanliga fall tycker jag om dimma.

Men dimman som rullade in den här eftermiddagen var inte en vänlig dimma. Mjölkvit och tjock lade den sig över allting. Stranden fanns inte längre, de höga lindarna var borta och jag såg hur päronträdet sveptes in och försvann.

Också den gången var dimman tjock. Motorljudet hördes dämpat, vi var omhöljda av dimman, vi rörde oss inne i ett vitt ingenting. Jag stod på däck och hoppade högt när mistluren brölade ut sitt spöklika läte. I tussar kom dimman flytande in över däck, det kändes som om man kunde ta i de vita tottarna. Vid relingen stod en gestalt, jag kunde inte se honom tydligt, men han var knappast vuxen. Han sträckte sig ut över relingen för att gripa dimtussarna, det var det sista jag såg när jag gick in i värmen igen.

Jag tittade på Kisse och barnen, de satt lugnt uppkrupna i soffan med en av Valters gamla bilderböcker.

Jag gick ut på verandan. Råkylan flöt kring mig, jag ryste till. Det var alldeles tyst. Ingenting hördes, inga motorljud från vägen, inget vågskvalp från havet, inga fåglar. Ingenting.

Verandan bredvid mig var grå och upplöst i kanterna. Jag sträckte ut handen och kände på verandaräcket. Där fanns ingenting kvar av dagens solvärme, det var fuktigt, nästan halt och jag drog hastigt handen åt mig.

Dimman var en böljande porös vägg mot resten av världen. En vägg utan fönster som i en madrasserad cell. Dimman slöt till från alla håll, den trängde ljudlöst på.

– Ville! ropade jag, Valter!

Rösten bar inte, det var som att ropa in i en säck med bomull, hallonsnåren syntes inte. Jag satte händerna som en lur för munnen och ropade en gång till och tyckte mig höra pojkarna svara ur tjockan.

Nå, de klarar sig, tänkte jag, det här är vanlig dimma. Det är alldeles vanlig dimma och det finns ingen risk för dem att gå vilse. Kisses pojke är med dem. Här finns det ingen risk att försvinna.

Jag gick in igen och satt och pratade med Kisse. Barnen hade tröttnat på läsningen och drog varandra i håret och kastade legoklossar på varandra. Vi satt en timme och såg ut ibland, och småningom började trädens konturer synas igen och dimman lättade mot vägen. Över havet låg den ännu tjock.

Ofrivilligt halkade frågan ur mig, fast jag absolut inte hade tänkt ställa den.

– Hur gick det på färjan? frågade jag. – Var hittade ni pojken?

Hon tittade på mig med uttryckslösa ögon. Sedan rynkade hon pannan och sa att hon inte visste vad jag talade om. Ett ögonblick senare såg hon på klockan och sa att det var dags att fara.